

Poul Marcus <elbaekhus@gmail.com>

fre. 26. feb. 20.20 (for 15 timer siden)

til skovbo

Hej Poul Erik

Jeg kan næsten ikke beskrive hvor glad jeg blev for at høre fra dig. Tak for det. Jeg har skrevet mine erindringer ned, og jeg har fået trykt 7 eksemplarer. Her sender jeg dig et par kapitler. God læselyst

Om min tid med Skeelslund

[OBJ]

Jeg skal til at skrive om Skeelslund, og det begynder at snurre i mine arme, åndedrættet er forandret og jeg sveder ned af nakken og på ryggen. Det gør også lidt ondt i maven. Jeg har haft meget svært ved at slippe af med mareridtet Skeelslund. Flere år har jeg fortrængt, efter at have tilbragt år med psykiske problemer, "dårlige" nerver, for meget drikkeri og 4 års arbejdsløshed. Alt sammen på grund af Skeelslund.

Nu vil jeg prøve at opsummere hvad der egentlig skete – og måske konkludere hvorfor det som skete, skete. Her 25 år efter begivenhedernes start.

I efteråret 1987 blev jeg gjort klart, at inden for et år – måske 2 – ville Aalborg Stiftstidende bygge nyt og flytte. Derfor stillede man mig i udsigt, at tiden nu var nær til at finde noget andet til forretningen.

Dagligt så jeg selvfølgelig efter egnede lokaler, og en dag er herregården Skeelslund til salg i avisen. Jeg studerer annoncen flere gange, for det er da utroligt billigt! Tove, børnene og jeg kører derop, - det lå ca. 20 km. nordvest for Aalborg, ved Aabybro. Vi drejer fra hovedvejen ad Skeelslundvej, og fandt nr. 99. Drejede ind ad en umådelig flot allé med gamle store velproportionerede træer. For enden af alléen lå Skeelslund. En stor hvidkalket 3-længet gård, opført i klassicistisk stil – fra 1756. Omgivet af 100 tdr. land skov i et blidt nordjysk landskab. Eget vandværk, en å og en flere tønder land stor græsplæne (en park) med egen sø omkranset af de mest storslåede gamle trævækster man kan forestille sig. Idyl over alt. Umådeligt smukt. Sjældent stilfuldt. Enestående!

Et par dage senere kontakter jeg anonymt ejendomsmægleren og kom ind og så lokalerne. En helt fantastisk ejendom. Ligeså smuk indvendig som udvendig. Storslået. Jeg gennemfotograferede alle lokaler for senere at kunne vise Tove og børnene dem.

Jeg fik udleveret salgsopstillingen, hvoraf det skulle vise sig at gården ikke var til salg. Den hørte – og hører stadig – under Birkelse Hovedgård, som ejes af familien Skeel. (Nu, i

2013 ejes den af kammerherre Jørgen Skeel). Det var derimod muligt at leje huset. Hele ejendommen kvit og frit – i 9 år! En eventuel lejer skal betale brandforsikringen og vedligeholde huset i beboelig stand. Og så skulle lejer købe den nuværende lejer ud. Det lyder mærkeligt – og det var det også.

Det har aldrig været mig muligt at få bekræftet fra Skelernes side, hvordan den nuværende lejer fik fat i ejendommen, men jeg har hørt følgende:

Noget med kærlighed, selvfølgelig. En kvinde møder en mand i Nyhavn. Han er til druk og trænger vist i allerhøjeste grad til en kvinde i sit liv, for ikke at "gå helt i hundene". Kvinden møder han i begyndelsen af 1980'erne. Hun driver restaurant i Aalborg. De gifter sig og er sammen i et kort stykke tid, hvorefter denne mand dør. Ikke nogen gammel mand, men en mand hvem livet har været hårdt for, og det fortælles, at han ikke har fornægtet sig livets goder.

Han er én af to sønner fra familien Skeel. Kun den ene søn kunne overtage godset, så den anden har sejlet nogle år, og har "råderet" over Skeelslund på livstid. Det er denne søn – kvinden fra Aalborg bliver gift med!

Hun "træder" i hans sted, og arver rettighederne til at bo på Skeelslund. Nu er der det meget specielle ved gården, at den er forladt. Den står tom. Hovedbygningen har været ubeboet i ½ snes år, og er mildest talt meget forfalden. På førstesalen, som har været ubeboelig i endnu flere år, er dørene blændet af. Det regner ind gennem taget. Flere af ruderne er knuste, vinduerne utætte og gulvbrædderne krumme efter fugt. I hundredevis af vilde fugle, svaler, duer og alliker har taget salen til sig, og der ligger umådelige bunker af duelort overalt, - ophobet gennem måske 10 – 12 eller 15 år.

Kvinden, som er meget energisk, er optændt af alle de mange sjove muligheder som hun nu pludselig har til sin rådighed. Gennem nogle få år lykkedes det hende at få sat nogenlunde skik på gården. Tagene bliver repareret med skiferplader. Ruder og få vinduer udskiftet. Gulvene afhøvles. Vægge og lofter pudses og males. Der indrettes nye toiletter, installeres oliefyr og indrettes et restaurationskøkken. Hun flytter selv ind og åbner huset for publikum – som en udstillingsbygning for kunst, arkitektur og design. Samtidig udlejes huset som festlokaler og hun driver restaurant – efter forudgående aftaler med større selskaber. Alt er flot – og der serveres gode vine med god mad til. Og det er dyrt. Måske for dyrt! I alt fald opgiver hun projektet i 1987 og beder en ejendomsmægler sælge hendes rettigheder.

arkitektur og design. Samtidig udlejes huset som festlokaler og hun driver restaurant – efter forudgående aftaler med større selskaber. Alt er flot – og der serveres gode vine med god mad til. Og det er dyrt. Måske for dyrt! I alt fald opgiver hun projektet i 1987 og beder en ejendomsmægler sælge hendes rettigheder.

Det er dette jeg overtager. Tror jeg. Altså huset –uden husleje i 9 år samt rettighederne til at drive restaurant. For Tove og jeg vil flytte derop og bo. Vi vil drive vor forretning derfra – som et kunstcenter med tilhørende galleri og café.

Vi skrev i et salgsbrev om vor idé, som udsendtes til virksomheder og institutioner i

Aalborg og Aabybro kommuner:

Hvor går man hen, når ens virksomhed eller institution skal udsmykkes? Eller hvis man som privat person vil se et udvalg af dansk kunst, design og arkitektur?

Alt dette er nu samlet på Skeelslund, en smuk gammel herregård fra omkring 1756.

Gennemrestaureret med skyldig hensyn til den klassicistiske stil. Skeelslund ligger i en fem tønder land stor park omgivet af 100 tdr. land fredskov. Et smukt nordjysk landskab kun 17 km. fra Aalborg.

Her kan De i fred og ro se skiftende udstillinger med danske kunstnere. Tanken om at oprette et kunstcenter opstod i takt med stadig flere opgaver med at udsmykke virksomheder og institutioner. På Skeelslund kan man se, hvordan kunsten tager sig ud – ikke kun i brochurer eller på billeder, men i virkeligheden. Skeelslund er også stedet for bestyrelsesmøder og konferencer, hvor man i pauserne kan slappe af i vort engelske bibliotek, nyde en kop kaffe i caféen eller vandre i den smukke natur.

Kunstcentret skal være et begreb i nordjysk kulturliv. En pendant til Louisiana, om man vil. Men med sin helt egen stil. Stedet skal ikke kun være for finkulturen, men også et center for brugbar kunst – dog altid med vægten på kvalitet.

Skeelslund bliver ikke kun et sted for "virksomhedskunst", men er naturligvis åbent for offentligheden. I starten på fredage, lørdage og søndage. Og dermed et udflugtssted for kunst- og musikelskere. Vi vil nemlig også med mellemrum arrangere koncerter.

Velkommen på Skeelslund!

Men den lykkelige fremtid vi havde forventet – med vor daglige gang i herskabelige lokaler, enestående rolige og naturskønne omgivelser – skulle snart vise sig at blive anderledes end forventet. Meget anderledes!

Der blev selvsagt holdt mange møder, inden "handlen" falder endeligt på plads. Først og fremmest er Tove og jeg til flere rundvisninger på gården. Vi gennemgår hvad der følger med i handlen, opmåler lokalerne, finder ud af hvor meget olie årligt der anvendes for opvarmning o.m.m. Vi holder informationsmøder med vores bank og revisor. Opstiller budgetter o. lign. Taler med en advokat. Og endelig skal vi "godkendes" af familien Skeel. Dette sidste foregik ved et møde mellem hr og fru Skeel Tove og mig i deres smukke hjem på Birkelse Hovedgård. Et hyggeligt møde, hvor vi bl.a. bliver vist rundt i hele det flotte og atmosfærefyldte gods. Vi er på god talefod, og "finder hinanden" – da der er gensidig sympati. Så for Skeelernes side er alt i orden, og vi får grønt lys til at afklare "forretningen" med kvinden, som har rettighederne til gården.

Vi holder – efter, at vores lokale bankbestyrer har givet forhåndsgodkendelse på handlen – eller på dens medvirken – endnu et – og meget afgørende møde med "rettighedsindehaveren". Ifølge vort budget hænger tingene endnu ikke helt sammen rent økonomisk. Dog er det så heldigt, som vi ikke har været klar over tidligere – at en lejlighed i den ene fløj er udlejet til Aabybro Kommune. Denne lejlighed er møbleret – med møbler fra det anerkendte møbeletablissement i København: Lysberg Hansen & Terp, og disse møbler følger selvfølgelig også med! Desværre er nøglen til lejligheden borte, den dag vi er på gården, men gennem vinduerne, kan vi da overbevise os om, at den rigtigt nok er møbleret. Også rigtigt pænt endda. Der kommer – pudsigt nok – lige akkurat det beløb ind for leje, som vi mener at mangle! Vi bliver fortalt, at pengene bliver sat ind på en konto

hver måned, og dem der bor i lejligheden, ja – de er der faktisk aldrig. De er "lidt tilbage" – rent psykisk – og svære at føre en samtale med, men det er jo derfor kommunen betaler det økonomiske for dem. "Det er jo blevet så moderne at placere psykisk syge ude i egne boliger" bliver vi fortalt.

Det er således, at vor forretning på Nytorv har været en "virkelig god forretning" gennem de seneste 2 år. Vi har haft en bruttoavance på lidt over 600.000 kroner i 2 på hinanden følgende år

Samtidig er vi sådan stillet, at vi ikke skal ud og låne penge for at finansiere overtagelsen / købet af Skeelslund. Pengene står bare ikke på en bankbog.

Rådighedsbeløbet fremkommer således:

Friværddi ved salg af vores villa i Gug 450.000

Afståelse af lejemål ved Aalborg Stiftstidende, anslået 430.000

Salg af min biologiske samling til Han Herred Naturmuseum 400.000

Salg af mine maskiner fra PP Handel- og Leasing# 250.000

Disponibel kapital

1.530.000

Maskiner som jeg har haft opkøbt og udlejet til ÅS Inventar, som ophører ved årets udgang.

Desuden ejer vi en lille villa – "Villa Nybo" – i Gammel Skørping. Den er vurderet til en salgpris af ca. 400.000,- - men den ønsker vi at beholde, da der er ingen lån er i den. Den er købt som "pensionsopsparing" – og er udlejet.

Vi skal købe rettighederne og goodwill for restaurant "Skeelslund" for kontant 1 million kroner. Altså penge vi har råderum over, uden at lave gæld. Blot er de altså p.t. investeret på anden måde og må først frigøres.

Vi har regnet ud, at den "månedlige" husleje – den ene million vi skal betale – vil andrage 9.260,- pr måned + brandforsikringen og eventuelle vedligeholdelsesudgifter. For butikken på Nytorv, har huslejen været 5.500,- og vor private beboelse har kostet os netto ca. 2.000,- Altså en forøgelse på 1.750,- pr. måned. Det hele så helt "rosenrødt" ud! Fordi vi var blevet oplyst, at vi lige akkurat ville få 1.700,- pr. måned af Aabybro Kommune for den møblerede lejlighed. (Vi havde haft fremvist vores økonomiske beregninger, inden vi fik denne – næsten alt for gode nyhed om lejen).

Vi skulle altså i gang med at realisere: Villaen i Gug, maskinerne fra PP Handel & Leasing samt vente på at pengene kom ind fra hhv. Han Herred Naturmuseum og afståelses pengene fra Aalborg Stiftstidende.

I Nørresundby Bank oplyste filialbestyreren, at han aldrig havde været ude for en sådan "handel" – den var jo ret speciel – og derfor ville bankens eneste krav være, at vi anvendte

en af dem udpeget advokat til dens gennemførelse, for at ville udlåne den ene million – hvilket vi ikke havde spor imod. Vi kendte advokaten, som vi havde som kunde i forretningen, og mente havde et udmærket omdømme.

Kontrakterne blev underskrevet - én med Skelerne om husleje frihed i 9 år mod, at vi holdt huset i beboelig stand og i øvrigt altid betalte brandforsikringen rettidigt. Vor advokat fik det lavet sådan, at skulle Skeelslund brænde ned det 1. år vi sad til leje – ville vi få otte niendedele af millionen retur – hvis huset viste sig u-opbyggelig efter eventuel brand. Skulle dette ske efter fire år, ville vi få refunderet fem niendedele o.s.v. En ganske rimelig og god ting. Den anden kontrakt blev underskrevet om overtagelsen og køb af goodwill for restaurant Skeelslund – inkl. det løsøre som naturligt tilhørte restauranten. Altså køkkeninventar, industriopvaskemaskine, ovne, komfurer, specielle møbler og lamper m.v. Dette møde foregik i et stort mødelokale hos Skeelernes advokat med mange deltagere.

Hende, der skulle have pengene, og som ”kun” fik 200.000 kroner i udbetaling denne dag – spurgte efter en bankgaranti fra mig om min bank til hende. Dertil svarede Nørresundby Banks afdelingschef: For det første når vi lover noget – så er et ord et ord! Og for det andet – koster et sådan stykke papir nemt både 25- og 30 tusinde kroner – og dem vil vi godt spare Poul Marcus for!” Når de havde lovet at støtte mig, så var det fordi de troede på min idé – og intet var mere sikkert! En bankgaranti var helt nødvendig, når nu de bakkede mig op! Dette har jeg i et mødereferat fra den dag.

Vi flyttede ind på Skeelslund en lørdag i marts måned 1988. Det var os en utrolig oplevelse. Tænk sig, vi boede pludselig ude i en stor idyllisk skov, med Rye Å i skellet, sø og dam, stor park – og på en ”stadelig” gård med 38 stuer og værelser!

Bag på salgsbrevet beskrev jeg Skeelslund og historien således:

Gården har siden 20. Juli 1927 været forpagtet ud fra Birkelse Hovedgård.

Tidligere holdt man som regel 10 arbejdsheste.

Det er en grundmuret hvidpudset hovedbygning, der ligger mod syd til den skønne park, som grænser skoven og Rye Å.

Den består af en hovedfløj i 2 etager og 2 sidefløje mod nord, tækket med skifer

Hovedfløjen indeholder 22 værelser, den vestlige sidefløj rummer 5 værelser og

Den østlige sidefløj en lejlighed og bryggers med i alt 11 værelser

I alt rummer Skeelslund 39 værelser og 2 garager.

Der er 2 badeværelser og 4 toiletrum.

Skeelslund er oprettet i begyndelsen af 1770'erne, ca. 1775, af Anders Skeel, den daværende ejer af stamhuset på hovedgårdens overdrev, som hidtil havde været

benyttet til fædrift.

I 1986 & 1988 er gården restaureret for ca. 2,5 millioner kroner

Navnet Skeel er et slægtsnavn på den slægt, der i 1826 opførte den nuværende Hovedbygning – et enkesæde til stamhuset Birkelse, navnet på den familie, der

ejede

stedet, der er stillet os til rådighed.

Hovedhuset er hvidkalket i klassisk stil, og indeholder nu mere end 400 kvm. udstillingslokale i højloftede rum (3½ mtr.) på 1. sal

I stueetagen er der 100 kvm. cafélokale, privat beboelse på 300 kvm og beskedne sidefløje med køkkenfaciliteter.

Problemerne begyndte snart at melde sig. Ja, faktisk allerede om søndagen, som vi var flyttet ind om lørdagen. I starten kun ganske små – men alligevel ubehagelige problemer. Søndag gik strømmen i hele huset. Alt "døde" – telefoner undtaget, men ellers køleskab, fryser, oliefyr, lys – ja, selvfølgelig alt elektrisk. Det er klart, - det er hvad der kan ske. Vi var dog nødsaget til at få fat i en installatør. Han konkluderede ret hurtigt at noget var rivende galt – ja, og ulovligt installeret. Dette måtte han selvfølgelig udbedre. Hvilket også "kun" kostede få tusinde kroner.

Allerede om lørdagen syntes vi godt nok det lugtede underligt i huset. Var det mon en kloak som var utæt? Vi luftede ud, men søndag op af dagen – var stanken faktisk ret uudholdelig, hvilket vi mente, måske havde noget med strømsvigtet at gøre. Søndag nat var ulidelig, sikken en stank! Og mandag morgen måtte vi have fat i en kloakmester. Han oplyste, at han udmærket kendte Skeelslund. Der var kloakkerne i stykker – måske var de konstrueret forkert, da man byggede de nye toiletter året før. Han havde i alt fald jævnt tit været og tømme og blæse rørene ud. Han mente nu nok, at man burde grave de gamle kloakledninger op, og få lagt nye i stedet!

Dette var kun små og ubetydelige problemer i forhold til hvad vi snart skulle støde ind i.

Tove, drengene og jeg begyndte at gøre rent. Det var jo et stort hus og faktisk en ret uoverskuelig opgave, skulle vi snart finde ud af. Aldrig har jeg – eller måske nogen andre – set så snavset og beskidt et restaurantkøkken. For ikke at tale om magasin- og depotrum- og så gæstetoiletterne. Vi ansatte først én dame, - senere to damer til at hjælpe os med at gøre rent. En af damerne oplyste, at hun aldrig havde set mage til svineri, og hun mente faktisk dette ikke var en opgave for "amatør-rengøringsfolk" som os. Nej, det var det heller ikke. Vi kontaktede Jysk Rengøring, som snart kom og gav os et tilbud. Måske 4 – 5.000 kroner – for køkkenet. – Og knapt så meget for resten af huset! Vi takkede ja. Jeg mener mellem 4 og 6 rengøringsfolk rykkede ind med meget professionelt udstyr, - men allerede dagen efter ringede servicechefen mig op inde i butikken på Nytorv. Den overslagspris kunne overhovedet ikke holde. Al i huset var jo tilgroet i gammelt fedt og snavs. Det ville være nødvendigt at demontere flere ting i køkkenet, bl.a. emhætter og udsugningsanlæg – og sende det til damprensning og kogning på et slagteri. Dette var nødvendigt, for rent – det skulle det jo være. Gryder og pander kunne ikke rengøres, men måtte stort set alle kasseres.

En dag ringer Tove efter mig i butikken. Jeg er nødt til lige at "komme hjem" på Skeelslund, da der står en herre og fortæller at vi overhovedet ikke må drive café på Skeelslund. Der må ikke drives den slags forretning dér. Dette vil ganske enkelt være en ulovlig virksomhed. Den rare mand, for det er han, kommer fra Hygiejnisk Forvaltning. Det viser sig, at godkendelser og tilladelser til restaurationsdrift aldrig er blevet bragt i orden, trods utallige henvendelser til den tidligere ejer. Man har sendt hende et sæt papirer, hvori er givet en midlertidig godkendelse, forudsat at en lang, lang række forhold ville blive bragt i orden. Alt inden en given dato – som for længst var overskredet – og derfor var nu også

den "midlertidige" godkendelse bortfaldet. Sagen var at vi i alt fald ikke måtte starte op, som vi havde beregnet – medmindre altså, at vi bragte forholdene helt i orden.

Vi var mildest taget målløse. For vi havde afleveret alle de papirer, som vi havde fået udleveret – til vores advokat. Det skulle senere vise sig – langt senere – at de papirer som vi havde afleveret til advokaten – aldrig var blevet set kritisk igennem – hverken af os – eller af advokaten. Men ham havde vi jo trods alt, hyret og betalt for at hjælpe os gennem de finurligheder som var i handlen. Det viste sig at der fandtes en rapport fra Hygiejnisk Forvaltning på måske 32 sider, hvoraf de 8 eller 9 sider – alle dem med forbehold, fejl og mangler – var fjernet. Men rapporten, som jeg senere har set, var dog fortløbende side nummereret, - dette burde have været forholdsvis let at opdage, selv for en advokat! Jeg fortalte selvfølgelig banken om vore uheldige oplevelser, næste gang jeg var forbi. Vi blev enige om, at nu havde vi sagt "A" – så måtte vi også sige "B"! Arbejdet blev sat i gang og fuldført på ret kort tid, men forinden havde vi lige fået besøg fra – jeg husker det ikke helt – måske var det Bedriftssundhedstjenesten, eller var det Arbejdstilsynet. Sådan set er dette lige meget hvem det var, eller rettere, hvem der kom først. De påpegede også en række fejl og mangler. Bl.a. var der ikke højt nok til loftet i de lokaler hvori personalet skulle have deres omklædningsrum, udluftningen var ikke i orden, der manglede klinker og fliser på gulvet hvor vi havde lager, vaskerummet var placeret et sted det ikke måtte være. (Snavset vasketøj måtte ikke bæres gennem køkken regionerne). Der var "kun" ét personaletoilet (Der var i alt 7 toiletter, men altså ikke to forskellige for damer og herrer som arbejdede hos os – kun for vore gæster, og de talte ikke med). Sådan var der en lang, lang række forhold som måtte bringes i orden, før en godkendelse kunne forventes. Og det havde man i øvrigt også gjort den tidligere lejer opmærksom på adskillige gange.

Der kom også nogle krav fra brandmyndighederne om udgange på 1. sal. Der måtte vi nemlig ikke lave et galleri, hvis ikke der var en udvendig brandtrappe, hvortil der også skulle være en dør. Ja, dette var også påpeget tidligere, da samme forhold gjaldt festlokaler, som der hidtil havde været tale om.

Ved et besøg i banken – måtte jeg jo have lov at trække mere på min midlertidige kassekredit, end tidligere aftalt. De gav mig en "åben" kassekredit, så vi kunne blive færdige med indretningen, og komme i gang med at tjene penge. Som de sagde, jeg var jo nødt til at lave det som var nødvendigt, men de ville godt lige op og bese stedet, inden vi foretog os yderligere!

Derfor skal afdelingsbestyreren komme til frokost hos os en af de førstkommende hverdage. Han sender souschefen som kommer som aftalt, og vi fik en hyggelig dag, og han roser os for vort initiativ hvorefter han mundtligt bekræfter at det er o.k., at vi går i gang med "det sidste".

Vi arbejder som små heste hele foråret og hele sommeren. Og – mærkeligt nok – vi får pludselig mange "nye venner". Folk som vi tidligere kun har kendt sporadisk og periferisk, er nu pludselig "vore venner"! Og mange er flinke til at komme og hjælpe en lørdag eller søndag eftermiddag. Alt efter formåen.

Vi har besluttet os for at indvi kunstcentret, som vi kalder det, ved en reception den 3. september 1988. Det arbejder vi energisk hen imod.

De håndværkere som jeg bestilte til at hjælpe mig, var stort set mine bekendte - således var snedkermesteren en tidligere ansat i Vestbjerg, murermesteren var min bogholders mand o.s.v. De var selvfølgelig glade for det arbejde som jeg købte hos dem, men desværre mistede jeg dem derfor alle som "venner" – efter vores konkurs.

Jeg bemærkede godt noget mystisk henne i banken. Nu kunne jeg lige pludselig aldrig møde hverken souschefen eller afdelingslederen. De var som sunket i jorden, når jeg kom uanmeldt for at tale med dem. Har jeg nogle spørgsmål må jeg gå til en "menig" medarbejder – og så få et svar senere. Helt uvant for mig. Dog tænkte jeg ikke nærmere over det, før en dag, en håndværksmester kommer til mig med en check som jeg 10 dage forinden havde skrevet ud til ham. Han har fået den retur, med oplysning om, at der ikke er dækning for beløbet. Puha – jeg får at vide i banken, at dette var en fejl, men at jeg nok skal holde igen med at udskrive check.

Da jeg én af de sidste dage i august måned skal udbetale lønninger, bliver jeg ringet op fra banken – af en "menig" – at der er ingen dækning. Jeg kan ikke få fat i nogle overordnede, så der er stor panik. Heldigvis – kommer netop denne dag moms retur – så jeg kan køre i banken og aflevere de penge som man mener der ikke er dækning for. Alt er hektisk – for om fire dage skal vi åbne for publikum.

Endelig – lørdag, den 3. september klokken 14 skal vi åbne. Alle gæster er inviteret på en musikalsk oplevelse og en bid brød med lidt til ganen. Om formiddagen kommer orkesteret, som vi har engageret til at underholde. Det sidste mad kommer og bliver sat i køkkenet. Og ikke mindst, vores nye kaffemaskine – en industri kaffebrygger kommer – den gamle i køkkenet kunne ikke mere. Vi venter jo mange gæster. Og vi farer rundt og sætter små prismærker på de sidste ting. Personalet, som er bestilt til medhjælp bliver sat ind i hvad hver især skal gøre i løbet af dagen. Og posten kommer – som sædvanlig ved ellevetiden. I dag har han flere lykønskingsbreve med til os, men der er sørme også en hilsen fra Nørresundby Bank, anbefalet. Det er ikke fra filialen i Slotsgade, men fra direktionen i Nørresundby. syntes lige i øjeblikket, at det var betænksomt af dem at gratulere med et anbefalet fest telegram. Men det var ikke et fast telegram.

Nej, det var ikke et tillykke med dagen. Derimod oplyste de mig at man med øjeblikkelig virkning havde opsagt mit engagement med banken. Og alt hvad jeg måtte trække af penge, eller udskrive af checks måttet betragtes som dækningsløs. I øvrigt fik jeg 14 dage til at betale de skyldige beløb. Her og nu, på denne festdag – og om mindre end 2½ time ville vore gæster komme. 200 glade gæster. Så vidt jeg husker, sagde jeg ikke sandheden til Tove. Det ville jo intet ændre, at jeg også ødelagde hendes dag. Hun var så glad, og så strålende ud i sin nyindkøbte sommerkjole – og vor familie – som kom langvejs fra, var allerede ved at indfinde sig.

For en ordens skyld: når jeg hele tiden skriver jeg, er det ikke for at nedgøre Toves fantastiske indsats. Men – heldigvis har vi særeje, og Skeelslund var købt i mit navn, og kun i det! Hun blev således ikke omfattet af konkursen.

[OBJ]

Vi havde arrangeret en fest, som skulle kunne huskes. Og det blev den! Der kom over 250 gæster. På 1. sal havde vi arrangeret et orkester – således, at man overalt i huset – og ude i haven, gennem de åbentstående vinduer – kunne høre deres gode musik. I baren var udskænkning af fadøl. I caféen stod øl, vin og vand. Ude i parken var opstillet et stort telt for ca. 200 siddende personer. I haven var på store jernkors, opsat over bål af birkebrænde, hele sider af okser. Disse bål var startet op aftenen før, og kødet var ved receptionen virkelig gennemstegt – og lækkert. Der stod 3 ”kokke” (mine venner) og skar kød til gæsterne. Der var fade med salat og flutes, som min svigerfar havde bagt. (Han er baker). Alt var i top, og virkelig vellykket. Der blev holdt flotte taler. Og alle var glade – bortset fra mig selv altså. Det var noget så forfærdeligt for mig at stå og høre alle de flotte ord for Tove (- som selvfølgelig var velfortjent) – og for mig. Jeg stod jo med en viden om, at det hele snart ville vælte som i et ”korthus”. Jeg havde det noget så skrækkeligt – og var hele dagen ilde tilpas!

Lige for en ordens skyld:

Dette er ikke en fiktiv kriminalroman, men en historie fra det såkaldte virkelige liv! amen, hvad var det der gik galt. Tallene så jo i starten tilforladelige ud!

For det første var afdelingslederen i Nørresundby Bank, fætter til den advokat han anbefalede. Den advokat gad ikke rigtigt sagen fra begyndelsen – satte sig ikke ordentligt ind i den, og fulgte den kun periodisk. Efter de første to møder var hans ”hjælpeadvokat” – som af og til havde nogle timer hos ham vores eneste kontakt til kontoret. Han boede i Frederikshavn, og var som skrevet kun på sit kontor i Aalborg én til to gange om ugen. Han var der, næsten aldrig, når vi havde brug for ham. Så måtte vi tale med advokatsekretæren, som jo i virkeligheden ikke havde bemyndigelse til at træffe afgørende beslutninger.

For det andet fik vi ikke hvad vi betalte for. Der var jo slet ingen rettigheder til at drive nogen restaurant / café. Det inventar som var, var i høj grad så beskidt og nedslidt at det slet ikke kunne anvendes.

Der er blevet direkte løjet for os om faktiske forhold. Bl.a. viste det sig at der ingen lejekontrakt var med Aabybro Kommune. De første tre måneder kom pengene – de 1.700 kroner ind på vor konto, som aftalt. De kom bare ikke fra Aabybro Kommune – de blev sat ind på kontoen af hende vi havde overtaget lejemålet fra. Indtil vi så havde betalt det meste af hvad vi skyldte – ophørte hun med disse indbetalinger. Der skete det, at dem der boede i lejligheden en dag kom og afleverede nøglerne, og oplyste os om, at nu var de altså flyttet, men der kom jo nok nogle andre, tænkte vi. Da der intet skete, kontaktede vi Aabybro Kommune, som stod meget måbende og uforstående. De havde aldrig hørt om et sådant lejemål. Og havde ej heller haft nogen kontrakt om leje af en lejlighed på Skeelslund. Altså det rene opspind fra den tidligere udlejers side.

Der var foretaget flere ulovlige installationer, og meget mangelfuldt arbejde, som vi ikke kunne gennemskue. Derfor løb udgifterne til renoveringerne op.

Vi havde dog haft løbende aftaler med vores bank, men det skulle vise sig, at afdelings-

bestyreren og souschefen havde disponeret ud over hvad de måtte. Og i hovedsædet syntes man ikke om idéen med vort kunstcenter. Og man interesserede sig heller ikke for at se nærmere på det, for vi forsøgte at invitere folk fra hovedsædet op til os, men de svarede ingen gang på vores henvendelse. Man lukkede bare kassen!

Mange år senere er jeg blevet gjort opmærksom på noget jeg ikke var klar over i 1988. I bankens bestyrelse sad to – om ikke tre personer, som min far havde fornærmet. De har haft forretninger sammen og er røget uklare. Og én af dem skulle overfor en revisor have luftet, at de nok skulle få skovlen under familien Marcus Pedersen. Og det fik de. I allerhøjeste grad endda.

Noget andet der gik galt var, at vores hus i Gug ikke blev solgt. I 1988 var det åbenbart umuligt at sælge huse.

Handlen med fuglene trak ud. Det viste sig nemlig, at for, at jeg "kunne få lov" at sælge dyrene til Han Herreds Naturmuseum, skulle jeg have en såkaldt "CITES-godkendelse" fra Skov- og Naturstyrelsen. Hver enkelt præparat skulle registreres på en blanket, med oplysninger om hvor dyret stammede fra, hvordan det var kommet af dage (hvis muligt), hvor og hvem der havde udstoppet det samt hvornår. Disse papirer havde jeg forlængst indsendt, men det tog Skov- og Naturstyrelsen over ¾ år at behandle sagen. Det var den største sag de nogensinde havde haft. Derfor kom handlen ikke i stand – og pengene udeblev som følge deraf i lang, lang tid. Godkendelserne kom i hus – men da var det for sent.

I godkendelsen fra Skov- og Naturstyrelsen var det en betingelse for handlen med de meget sjældne dyr – dem der var opført på "rød liste" over udryddelsestruede dyr og fugle og nogle andre fredede eksemplarer – at de ikke måtte gøres til senere genstand for handel, hvis de blev overdraget 3. mand. Det ville de jo, når museet overtog dem. Så ville de ikke kunne omsættes i kontanter længere. Men heller ikke hvis samlingen gik fra mig og over i et konkursbo. Det var jo overdragelse til 3. mand. Dette fortalte jeg kreditorerne inden konkursen. At disse penge ville de gå glip af hvis de erklærede mig personligt konkurs. De erklærede mig alligevel konkurs – og boet tabte derfor mange penge på denne konto!

Da jeg var blevet erklæret konkurs, og man ville have så mange penge ud af boet som muligt, besluttede konkursboets advokat, at samlingen slet ikke skulle til Fjerritslev, men at den skulle sælges på en offentlig auktion. Dette ville givetvis også have indbragt flere penge, men jeg var forfærdelig meget ked af dette. Hele mit livsværk. Spredt for alle vinde. Nej, dette kunne jeg simpelthen ikke klare oveni alt det andet. Det museum som jeg altid havde ønsket mig og arbejdet for. Nu var det så tæt ved målstregen. Så skulle alt dette nu også være tabt. Der kom uventet hjælp til mig – og det foregik således:

På dette tidspunkt var "CITES" papirerne skrevet i Skov- og Naturstyrelsen, man tilfældigvis endnu ikke blevet sendt til Fjerritslev. Jeg fik denne oplysning i telefonen, og bad om et hurtigt møde. Mine forældre gav mig en færgebillet og jeg lånte fars bil, og kørte til København i en "rasende fart". Mødet kom hurtigt i stand – og der var ingen tid at spille. Jeg fik "foretræde" for direktøren for "Washington-konventionen" i Danmark og det gav et lille "gisp" i mig – for hende kendte jeg jo! Hun havde været ungdomskæreste med en af mine venner i Aalborg, og var tit kommet i mit hjem. Jeg var godt klar over at hun læste zoologi, men var nu havnet som direktør. Jeg fortalte hende om samlingen, som hun

udmærket kendte til. Og om min interesse for at få lavet et museum, som hun også vidste en del om.

Hun skrev – efter at jeg var rejst tilbage, men havde lovet det forinden – at samlingen var enestående, ikke ville kunne samles igen med ”rent danske” eksemplarer og derfor ikke måtte adskilles eller splittes op i mindre enheder. Hun er ”højeste myndighed” på dette område i Danmark og noterede, at hendes afgørelse derfor ikke ville kunne ankes. Konkursboet kunne herefter kun sælge samlingen til museet i Fjerritslev. Bagefter – inden jeg tog hjem – gav hun frokost i København. Jeg havde jo ingen penge!
(Tak ”X.X.” – det klarede du flot for mig!).

En sidste ting som gik galt var, som tingene havde udviklet sig kunne jeg jo ikke bare lukke forretningen på Nytorv, og flytte det hele til Skeelslund. Derfor fik jeg jo ikke pengene fra Aalborg Stiftstidende. Dem ville jeg først få fri når jeg var flyttet. Da jeg i mellemtiden blev erklæret konkurs, ja – så var der jo i realiteten ikke nogen forretning. Derfor – da det kom til stykket – blev avisen fritaget for at betale de 400.000 kroner. Lige inden jeg blev erklæret personligt konkurs. Opsøges jeg af den tidligere lejer, sammen med en håndværksmester, - som også har ubetalte regninger hos mig. De forsøger at presse penge af mig, - men jeg har jo ingen. De truer mig med at vi vil blive smidt ud af Skeelslund, det skal de nok sørge for. Vi har flere gode forbindelser til ansatte på Aalborg Stiftstidende, og en af dem, ”lægger” nogle oplysninger til mig, som avisen er kommet i besiddelse af. Vi vil blive opsøgt den og den dag (dagen efter dette) – om morgenen, og blive ”sat på porten”. (Avisen er blevet underrettet, - og åbenbart bedt dem være til stede med en fotograf, når vi ”jages” bort fra Skeelslund). Dette var ikke nogen rar melding, som vi afgjort tager alvorligt. Vi er jo trods alt i vor gode ret til at være hvor vi er. Derfor ringer jeg til politiet i Aalborg, og oplyser om hvad jeg har fået underretning om. Da vi ikke direkte er blevet truet, - - men det er ”noget” vi har hørt, mener man ikke det er så alvorligt. Vi er velkommen til at ringe igen hvis vi får problemer. Vi var uforstående, - her vidste vi – eller var blevet fortalt – at vi ville blive smidt ud næste morgen, - g så tog politiet det ikke alvorligt. Derfor ringede jeg personligt op – og fik en samtale med byens politimester, Andreasen, - som jeg kendte ganske udmærket fra butikken. Han tog åbenbart fat om sagen, og foranledige beskyttelse næste morgen problemer. Vi var uforstående, - her vidste vi – eller var blevet fortalt – at vi ville blive smidt ud næste morgen, - og så tog politiet det ikke alvorligt. Derfor ringede jeg personligt op – og fik en samtale med byens politimester, Andreasen, - som jeg kendte ganske udmærket fra butikken. Han tog åbenbart fat om sagen, og foranledige beskyttelse næste morgen. Om aftenen sidder jeg oppe på 1. sal, medens Tove går i køkkenet og bager til dagens gæster. Drengene sover og der er ro i huset. Jeg sidder med regnskaberne – der er for mange røde tal – hvilket jeg ikke helt kan forstå er kommet så vidt. Da syntes jeg at der er én eller anden som skyder nede i gården. Jeg lytter. Nej, der var vist ikke noget alligevel. Der skydes igen, - jamen, så jeg ikke ligefrem et lille ildsted. Jeg slukker alt lyset for bedre at kunne se ud i mørket. Nej, der er intet. Min fantasi må være løbet løbsk. Lang tavshed, hvor jeg sidder i mørket og kigger ud. Så blev der skudt. Sådan rigtigt. En længere maskingeværssalve, tror jeg. Og nu var det rigtig nok. Jeg skynder mig ned til Tove i køkkenet. ”Du er så bleg, hvad er der galt?” Tove har intet hørt. Jo, det er nok min fantasi. Men så skydes der igen. Vi bliver bange, meget bange. Var det i aften de ville smide ”os på porten!” Tove løber resolut ind til drengene, som stadig sover, - og får dem lagt ned på gulvet. Der er de nok i sikkerhed. Vi slukker alt lys, - og finder i mørket en telefon. Jeg får ringet ”000” – og har straks alarmcentralen i røret. De tror mig ikke, og prøver at berolige mine ”nervøse ” nerver! Men jeg er altid velkommen igen, om der skulle blive mere skyderi. Heldigvis, kan man nu sige,

- kommer der igen en maskingeværsalve – tæt ved, - og så kraftig at alarmcentralen i den anden ende af røret kan høre det. "Vi kommer med det samme" – bliver der sagt. "Bliv ved telefonen, så vi kan kontakte jer. Hvilket nummer er i på" Og der går, syntes vi, en rum tid. En meget uhyggelig tid. Politiet skal jo komme de små 20 kilometer fra Aalborg. Og i en "Olsen banden fil" kunne det ikke have været iscenesat bedre. Der kom 6 politibiler med udrykning og blåt blink ind i gården. Betjentene tænder projektører og omringer hurtigt Skeelslund. Vi står inde i mørket og ser alt. Og har telefonisk kontakt med én af vognene. Vi bliver bedt om at blinke to gange med lyset i det rum hvori vi står. Der har godt nok ikke været skyderi siden vi talte med politiet i telefonen, men måske havde en "snigskytte" gemt sig! Betjentene kommer ret hurtigt ind i huset – og beroliger os. Det er militæret som er på øvelse. Da man er vant til at gården står tom, - det har den jo faktisk gjort i en ½ snes år, mente men ikke det var nødvendigt at advisere. Uha. Hvor var vi bange. Drengene sov stadig. Og politifolkene kom ind og fik en sodavand og få af dem drak en fadøl. Næste morgen. Ja, da stod 2 fotografer ude på gårdspladsen, - og der skete ingenting, men der rullede en patruljevogn forbi ude på alléen. Der kom en tid, hvor vi ingen penge har. Kun dem som kunderne lagde i vore to kasseapparater, - som vi efter et godt råd fra en revisor erstattede med to cigarkasser. Vi skulle jo leve, - overleve! Der kom ingen post, - den var spærret for os, - og blev omadresseret til konkursboet, som repræsenterede vore kreditorer, - og blev varetaget af en advokat i Aabybro. Telefonerne var afbrudte, men vi havde da heldigvis strøm, - for olien til oliefyret var også sluppet op, og det er efterår. Så vi er glade for elvarme ovnene! Vi "hutlede" os igennem, men forsøgte at holde forretningerne åbne. Tove passede Skeelslund, med et smil – og serverede stadig kaffe for gæsterne – om en med et stort smil – i caféen. En af gæsterne stikker penge til drengene, så de kan købe nyt tøj i hans butik. – Kun for at glæde dem. Folk som gæstede os, var utroligt venlige. Jeg kørte om morgenen ind på Nytorv og åbnede ramme forretningen. Der kom stadig kunder og hentede, det som vi havde indrammet til dem. Men jeg havde jo intet personale, og kunne ikke køre videre med værkstedet. Indimellem solgte jeg jo også et billede fra væggen – eller en ramme til et fotografi. Nu var pengene små, - og vi var taknemmelige for hver en krone vi fik ind. Fremtiden var aldeles usikker.

Ovenover: Annoncen som avisen forærede os i 2 uger. Vi holdt den kørende i en 5 – 6 uger på denne måde, men kunderne begyndte at svigte. De troede jo, - hvilket i og for sig også var helt rigtigt – at vi var stoppet. Det fortalte jeg til min reklamekonsulent, - ved Aalborg Stiftstidende, - ham mødte jeg jo af og til i avisens gård, når jeg var ude med skraldet til containeren. Han hørte på min "ynk" – og havde vistnok medlidenhed med os. I alt fald kom han ned til mig i butikken, nogle timer senere. "Holder i også åbent på Skeelslund de næste weekender?" – spurgte han. "Ja, så længe vi overhovedet kan. Vi har jo ikke andre muligheder, for at tjene lidt penge, - desværre kommer der få gæster, de tror jo ikke vi har åbent længere" sagde jeg. "Ja, det oplyste du i morges, - og jeg har talt med min chef om det. Vi vil derfor tilbyde dig gratis annoncering 2 – måske 3 gange, som du nu må have behov for". Tænk sig. Aalborg Stiftstidende kom af sig selv, og hjalp mig. Vi var meget lykkelige for deres hjælp. De kommende 2 weekender kom der masser af gæster og købte ind hos os, grundet 2 store gode og iøjnefaldende annoncer. Men så var det også slut. En dag stod en af mine kreditorer i butikken. "Jeg troede slet ikke at du var her!" sagde hun. Det var den dame, af hvem jeg altid havde købt mit kontorudstyr. Hende havde jeg også nogle ubetalte regninger hos, for det kontorinventar som var købt til Skeelslund. Hun havde ellers ry for at være en af byens skrappeste forretningskvinder.

Hun stod med min kontoplan. fra hendes bogholderi, - i hånden. "Vi har medfølelse med dig og Tove, - og det er underligt at det kunne gå sådan o.s.v. – o.s.v. Men her er en opgørelse over din gæld til min forretning. Jeg har krediteret hvad du måtte skyldte. Det betyder at du ikke skylder mig noget mere. Vi har handlet sammen i over 15 år, - og du og din familie har altid kunnet klare enhver sit. Både din farfar og din far har altid handlet med os" Så gav hun mig en kvittering på at "alt var betalt". Jeg var meget rørt over denne flotte gestus. Jeg syntes det var enestående af hende. En anden dag, kom en fremmed mand ind i butikken, som jeg aldrig mente at have set før. "Goddag, - jeg var på Skeelslund i weekenden. Det er flot lavet, må jeg sige, men der var en ting jeg vil bede dig ændre" "Ja, undskyld jeg glemte at præsentere mig. Mit navn er Scheel, greve Scheel. (Jeg husker ikke fornavnet). "På det porcelæn som i anvender i caféen har i afbilledet min families våbenskjold, - og det har i ingen ret til. Hvor her i det fra?" På alt vort nyindkøbte porcelæn havde vi fået påtrykt Skeelslund Kunstcenter og Café – samt et billede af Skeelernes våbenskjold. Jeg fortalte, at vi havde fået lavet 200 sæt kopper, tallerkener og krus. Vi blev efter bestillingen ringet op af vores leverandør, Scan Lekvin på Møn, som fortalte at de ville søge lov fra Skeelernes, til at bruge våbenskjoldet. Det fik vi lov til, men det er den forkerte Skeelfamilie's skjold han har brugt. "Vores" familie hedder Skeel – og dem, hvis våbenskjold han havde anvendt, hed Scheel. Det kunne vi ligesom ikke gøre noget ved! Der kom mange ansatte fra Aalborg Stiftstidende, og købte ind vi vores forretning. En af dem, var en tidligere pressefotograf. Han havde en bibeskæftigelse med at sælge design-ure, som Jacob Jensen havde stået for udformningen af. Jeg indrømmede tit noget for ham, som han anvendte når han lavede salgsmøder for urene.

"Nu har jeg arrangeret en bolig til Jer. I Saltum ligger et hus i hovedgaden. Det er møbleret og klar til indflytning. Det er min venindes. Hendes forældre er nu døde, men huset er aldrig blevet tømt for møbler. Der har i tilbud om at bo så længe det er nødvendigt. Og det skal ikke koste jer noget!" Flot. I mellemtiden bliver aftalen med advokaten fra konkursboet, at vi indtil videre godt må bo i vort gamle hus i Gug, - men vi skal selv betale forbruget af el, varme og vand, som bliver aflæst og noteret ned. Så vi flytter i oktober – på Jakobs 11 års fødselsdag – tilbage til vort gamle hus. Senere køber familien huset til os, - og vi lejer os ind. Fire dage efter at vi var "flyttet hjem" i vort hus igen, brød jeg psykisk sammen, og måtte have lægehjælp. En nat ringede Tove efter denne hjælp. Lægen kendte os selvfølgelig fra presseomtalerne i den senere tid. Han gav mig en beroligende sprøjte og gik igen. Uden betaling! Næste dag opsøgte jeg min egen læge, som heller ikke ville modtage betaling, - hvilket lægerne ellers var berettiget til idet vi stod i sygesikringsgruppe 2, og derfor selvfølgelig selv skulle afholde vore udgifter. Annoncen: TAK Den annonce fik jeg også kvit og frit foræret af Aalborg Stiftstidende. Det var den glarmestersvend, som jeg havde ansat på værkstedet der overtog butikken, som han kort efter flyttede op på Vesterbro i Aalborg

Jeg havde en følelse af at "alverdens" folk talte bag min ryg, - mange var udmærket klar over hvem vi var, og hvad vi havde været udsat for. Det var en ubehagelig følelse, som varede længe. Vi havde jo – selvfølgelig – ikke noget med vor normale bankforbindelse at gøre længere. Dog var jeg en dag nødsaget til at opsøge filialen i Bredgade for eet eller andet ærinde. Jeg observerede at de som tidligere havde været flinke bankansatte overfor os, nu fortrak ud i baglokalet – da jeg trådte ind i banken. Der var "helt kold" luft over for os – og vi kom der aldrig igen. Vi gik ind i et andet pengeinstitut, - for at sætte de få penge ind

på en bog, som vi havde i kontanter. Sådan ville Tove helst have det, hun syntes dette var mere betryggende end at "gemme" pengene i en cigarkasse i køkkenet. Papirerne blev udfyldt af en ekspedient, som derefter gik bagud i lokalet med formularerne, for at få en fuldmægtig til at bekræfte vort indsatte beløb. Da kom bankens chef hen til os, og oplyste os om at man ikke ønskede os som kunde, - hvorefter ekspedienten blev bedt om at udbetale beløbet til os igen. Vi opsøgte derefter tre andre banker, men med samme resultat. Ingen ønskede os som kunde, - og ville ikke modtage vort beskedne beløb. Så vi fortsatte med vor cigarkasse en tid endnu! Min læge havde sygemeldt mig, således at jeg ikke skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet, hvilket også var helt rimeligt. Jeg ville vist ikke være meget bevendt som arbejdskraft i denne svære tid. Derfor måtte jeg møde op på socialkontoret for at få udbetalt sygedagpenge derfra. Dette var dog nærmest umuligt, for når ikke man kunne overføre pengene til en bankkonto, så var det ikke muligt at få hjælp. Sådan var systemet. En meget barok situation opstod, det fortæller jeg om lidt. Men først måtte vi omkring betalingskontoret samt told- og skat for at få bekræftet skriftligt over for dagpengekontoret, at vi ikke havde gæld til det offentlige. Havde vi haft det, skulle det først modregnes, inden en eventuel udbetaling. Vi mødte faktisk ikke så megen forståelse – så vi blev henvist til kommunens egen advokat, - som – selvfølgelig uden honorar – kunne hjælpe os med vor "sag mod kommunen". Han var uhyre flink, og fik åbnet alle døre for os. Altid senere fik vi en førsteklasses behandling, når vi mødte op for at hente vore penge. Det var meget småt med penge for os, - så småt at vi under én eller anden sociallov blev tilkendt retten til hjælp for indkøb af bleer, vaskesæbe og nattøj til vores yngste dreng, som var vådligger. Jo, vi var kommet langt ud, - socialt. Anders gik på privatskole. Det havde han gjort siden børnehaveklassen, - og nu gik han i 5. – eller 6. klasse. Mange af de forældre som havde deres børn på denne skole, fik mere eller mindre betalt børnenes skolegang gennem tilskud fra det offentlige. Vi havde – selvfølgelig – altid selv måttet betale. Naturligt nok, - for det havde vi jo sagtens kunnet hidtil. Men nu. Vi søgte om en friplads, - men fik aldrig et svar. Vi søgte igen – og fik afslag. Det ville jo have været ualmindelig synd for drengen, om han skulle forlade skolen og kammeraterne, - derfor indvilligede mine forældre i at låne os beløbet hver måned. Og da vi nogle år senere var vel ovenpå igen, blev vor gæld indfriet til mine forældre – dog uden renter. Tove var helt fantastisk, hun holdt sammen på vor mangelfulde økonomi, og fik lavet god mad, som ikke kostede alverden. Hun holdt drengene rene, pæne og sørgede i det hele taget for at de ikke led nød på nogen måder. Hun holdt humøret oppe, og var en stærk kvinde. Meget stærk! Jeg kunne ikke stå for presset, og fik sovemedicin om aftenen, samt smertestillende tabletter for en konstant og nærmest "lammende" modbydelig hovedpine om dagen – samt medicin mod en depression. En neurolog fastslog at jeg "intet" fysisk fejlede, men at smerterne var et udslag af psykotisk karakter. Jeg blev indstillet til et rekreationsophold på Vejlefjord. Dette afslog Amtet i midlertidig at bevillige. "Man" kunne kun tilbyde mig hvile på Psykiatrisk hospital, hvilket man samtidig frarådede! Imidlertid var jeg en belastning for familien, - især over for Tove og børnene, som jo skulle holde mig ud hver dag. Mit humør var mildest taget meget svingende. Vi blev enige om at det nok var bedst at jeg tog imod tilbuddet om indlæggelse på Psykiatrisk Hospital i Aalborg. Det blev jeg midt i januar 1989. Det var en meget grim oplevelse. Jeg fejlede jo intet, - og blev så indlagt blandt vældigt syge mennesker. De to første dage var jeg sådan plaget af hovedsmerter, at jeg lå konstant i sengen bag mørklagte vinduer. Blot døre blev åbnet og der kom den mindste sprække med lys ind, jog smerterne gennem hovedet. Jeg havde ligefrem kramper af smerte, men der var givet ordre fra én læge – om at jeg intet medicin måtte få.

Jeg forsøgte at tage af sted fra afdelingen, - for selv at komme ud i byen og købe smertestillende tabletter, - men der var intet håndtag på indersiden af døren. Jeg var spærret inde, og var helt afhængig af personalets vilje. Uha, dette var to skrækkelige døgn. Og dem der var indlagt – mine medpatienter – de var virkelig meget syge. En skreg som en vild, stort set det meste af døgnet, - en anden gik hvileløst op og ned ad den lange gang dag og nat uafbrudt gennem flere uger. Hun bare gik og gik – og mumlede et eller andet uforståeligt. Der var mange skæbner. En var brandstifter og havde udslettet sin familie på denne måde. Tidligt om morgenen blev vi vækket, og skulle gå i bad. Derefter mødtes vi et stort lokale, hvor der var gymnastik inden morgenmaden, som blev serveret i et stort koldt fællesrum med stålborde, stålkrus og stål tallerkener – samt plastik bestik. Der måtte intet være, som man kunne komme til at gøre skade på sig selv – eller andre. Jeg havde en følelse af at være i et fængsel. Der var forskellige aktiviteter i dagens løb. Da jeg ikke var at betragte som syg, som de andre, - fik jeg visse friheder. Jeg skulle efter en uge ikke deltage i fællesaktiviteterne, men måtte gå ud i byen to gange om dagen to gange to timer dagligt. Om formiddagen måtte jeg dog ikke forlade huset, men gerne gå ned i forhallen og se ud af vinduerne, - eller se på de andres aktiviteter. Om eftermiddagen måtte jeg gå ud i byen, men ikke nyde hverken øl eller spiritus.

Hermed endnu et lille kedeligt kapitel fra mit virksomme liv.

Nu har jeg arrangeret en bolig til Jer. I Saltum ligger et hus i hovedgaden. Det er møbleret og klar til indflytning. Det er min venindes. Hendes forældre er nu døde, men huset er aldrig blevet tømt for møbler. Der har i tilbud om at bo så længe det er nødvendigt. Og det skal ikke koste jer noget!"

Flot.

I mellemtiden bliver aftalen med advokaten fra konkursboet, at vi indtil videre godt må bo i vort gamle hus i Gug, - men vi skal selv betale forbrug-et af el, varme og vand, som bliver aflæst og noteret ned. Så vi flytter i oktober – på Jakobs 11 års fødselsdag – tilbage til vort gamle hus. Senere køber familien huset til os, - og vi lejer os ind.

Fire dage efter at vi var "flyttet hjem" i vort hus igen, brød jeg psykisk sammen, og måtte have lægehjælp. En nat ringede Tove efter denne hjælp. Lægen kendte os selvfølgelig fra presseomtalerne i den senere tid. Han gav mig en beroligende sprøjte og gik igen. Uden betaling! Næste dag opsøgte jeg min egen læge, som heller ikke ville modtage betaling, - hvilket lægerne ellers var berettiget til idet vi stod i sygesikringsgruppe 2, og derfor selvfølgelig selv skulle afholde vore udgifter.

TAK

Den fik jeg også kvit og frit foræret af Aalborg Stiftstidende. Det var den glarmestersvend, som jeg havde ansat på værkstedet overtog butikken, som han kort efter flyttede op på Vesterbro i Aalborg

Jeg havde en følelse af at "alverdens" folk talte bag min ryg, - mange var udmærket klar over hvem vi var, og hvad vi havde været udsat for. Det var en ubehagelig følelse, som

varede længe.

Vi havde jo – selvfølgelig – ikke noget med vor normale bankforbindelse at gøre længere. Dog var jeg en dag nødsaget til at opsøge filialen i Bredgade for eet eller andet ærinde. Jeg observerede at de som tidligere havde været flinke bankansatte overfor os, nu fortrak ud i baglokalet – da jeg trådte ind i banken. Der var "helt kold" luft over for os – og vi kom der aldrig mere. Vi gik ind i et andet pengeinstitut, - for at sætte os på en bog, som vi havde i kontanter. Sådan ville Tove helst have det, hun syntes dette var mere betryggende end at "gemme" pengene i en cigarkasse i køkkenet. Papirerne blev udfyldt af en ekspedient, som derefter gik bagud i lokalet med formularerne, for at få en fuldmægtig til at bekræfte vort indsatte beløb. Da kom bankens chef hen til os, og oplyste os om at man ikke ønskede os som kunde, - hvorefter ekspedienten blev bedt om at udbetale beløbet til os igen. Vi opsøgte derefter tre andre banker, men med samme resultat. Ingen ønskede os som kunde, - og ville ikke modtage vort beskedne beløb. Så vi fortsatte med vor cigarkasse en tid endnu!

Min læge havde sygemeldt mig, således at jeg ikke skulle stå til rådighed for arbejdsmarkedet, hvilket også var helt rimeligt. Jeg ville vist ikke være meget bevendt som arbejdskraft i denne svære tid. Derfor måtte jeg møde op på socialkontoret for at få udbetalt sygedagpenge derfra. Dette var dog nærmest umuligt, for når ikke man kunne overføre pengene til en bankkonto, så var det ikke muligt at få hjælp. Sådan var systemet. En meget barok situation opstod, det fortæller jeg om lidt. Men først måtte vi omkring betalingskontoret samt told- og skat for at få bekræftet skriftligt over for dagpengekontoret, at vi ikke havde gæld til det offentlige. Havde vi haft det, skulle det først modregnes, inden en eventuel udbetaling. Vi mødte faktisk ikke så megen forståelse – så vi blev henvist til kommunens egen advokat, - som – selvfølgelig uden honorar – kunne hjælpe os med vor "sag mod kommunen". Han var uhyre flink, og fik åbnet alle døre for os. Altid senere fik vi en førsteklasses behandling, når vi mødte op for at hente vore penge. Det var meget småt med penge for os, - så småt at vi under én eller anden sociallov blev tilkendt retten til hjælp for indkøb af bleer, vaskesæbe og nattøj til vores yngste dreng, som var vådligger. Jo, vi var kommet langt ud, - socialt.

Anders gik på privatskole. Det havde han gjort siden børnehaveklassen, - og nu gik han i 5. – eller 6. klasse. Mange af de forældre som havde deres børn på denne skole, fik mere eller mindre betalt børnenes skolegang gennem tilskud fra det offentlige. Vi havde – selvfølgelig – altid selv måttet betale. Naturligt nok, - for det havde vi jo sagtens kunnet hidtil. Men nu. Vi søgte om en friplads, - men fik aldrig et svar. Vi søgte igen – og fik afslag. Det ville jo have været ualmindelig synd for drengen, om han skulle forlade skolen og kammeraterne, - derfor indvilligede mine forældre i at låne os beløbet hver måned. Og da vi nogle år senere var vel ovenpå igen, blev vor gæld indfriet til mine forældre – dog uden renter.

Tove var helt fantastisk, hun holdt sammen på vor mangelfulde økonomi, og fik lavet god mad, som ikke kostede alverden. Hun holdt drengene rene, pæne og sørgede i det hele taget for at de ikke led nød på nogen måder. Hun holdt humøret oppe, og var en stærk kvinde. Meget stærk!

Jeg kunne ikke stå for presset, og fik sovemedicin om aftenen, samt smertestillende

tabletter for en konstant og nærmest "lammende" modbydelig hovedpine om dagen – samt medicin mod en depression. En neurolog fastslog at jeg "intet" fysisk fejlede, men at smerterne var et udslag af psykotisk karakter. Jeg blev indstillet til et rekreationsophold på Vejlefjord. Dette afslog Amtet i midlertidig at bevillige. "Man" kunne kun tilbyde mig hvile på Psykiatrisk hospital, hvilket man samtidig frarådede!

Imidlertid var jeg en belastning for familien, - især over for Tove og børnene, som jo skulle holde mig ud hver dag. Mit humør var mildest taget meget svingende. Vi blev enige om at det nok var bedst at jeg tog imod tilbuddet om indlæggelse på Psykiatrisk Hospital i Aalborg.

Det blev jeg midt i januar 1989. Det var en meget grim oplevelse. Jeg fejlede jo intet, - og blev så indlagt blandt vældigt syge mennesker. De to første dage var jeg sådan plaget af hovedsmerter, at jeg lå konstant i sengen bag mørklagte vinduer. Blot døre blev åbnet og der kom den mindste sprække med lys ind, jog smerterne gennem hovedet. Jeg havde ligefrem kramper af smerte, men der var givet ordre fra én læge – om at jeg ingen medicin måtte få--

Nyt kapitel: **EN SOCIAL DERROUTE ! - Arbejdsløs i 50 måneder:**

Det er ikke "spøgværk" at være arbejdsløs i 50 måneder, som jeg kom til at opleve det.

Også i dag kan jeg føle vrede, når jeg hører "bedrevidende" - måske især forretningsledere tale om: *Alle de arbejdsløse, som ikke gider bestille noget. Understøttelsen er også alt for høj. De skulle jages ud og bestille noget. M E N I N G S F Y L D T A R B E J D E -jamen, hvad er det for noget - de gider jo ikke! Og dem går vi og betaler til!"*

Joe, jeg kender alle flosklerne! Alt for godt. Jeg har det dybt inde i min sjæl. Den sjæl som nu har ar fra de 50 måneders lediggang!

For sandheden er jo: Når man har været aktiv alle sine dage, holder livet op sammen med arbejdet, - som Inger Bakker har sagt i en radioudsendelse.

Den første gang jeg var i byens (Aalborgs) centrum - efter at være blevet arbejdsløs - følte jeg mig som tilskuer til optagelserne af en film. En film hvori der ingen rolle var til mig. Min tid var blevet uden betydning - jeg skulle intet nå, intet - der var intet tidspres! Der var ikke nogen møder eller aftaler i kalenderen som skulle passes. Intet! Jeg gik underligt rundt - formålsløst, uden sans for hvor jeg gik eller hvorfor jeg var hvor jeg tilfældigvis var! Tiden skulle blot passere. Jeg sad en time eller to på bibliotekets læsesal - var en tur inde i ventesalen på banegården, hvor alt var hektisk, Folk kom, andre gik, ingen andre sad bare og så på, siddende på en bænk - som jeg gjorde. Jeg var iagttagende til andres liv. Jeg var en tur på gågaden, Algedede, Bispensgade, Gravensgade og tilbage til Algade, hvor jeg så flere som kendte mig, men jeg følte at de veg udenom - bort fra mig. De ville vel ikke vide hvad de skulle sige til mig, - og så er det jo lettere at "flygte". Den revisor, som vi havde benyttet os af gennem adskillige år, kom også gående - men helt tydeligt, - da han

"opdager" mig - smuttede han bort. Ned i den lille smøge fra Gravensgade til klostret, - "Latinergyden".

Jeg gik ned og stod foran min gamle butik på Nytorv - og her så jeg kunderne komme og gå. Kom forbi min gamle fabrik i Jyllandsgade, hvor vi havde lavet landkort nede i kælderen og radio- og tv- kabinetter på de 2 øverste etager. Nu stod hele bygningen tom. Jeg gik videre til mit gamle lager i Lille Kongensgade - og ned til min butik i Danmarksgade - der hvor Tove havde passet butikken. Den lå i kælderen under "Dansk Metal" - lige på Frederikstorv. Jeg var i Rantzausgade - hvor vi havde haft vores "city lager" - og så gik jeg igen ind på biblioteket og satte mig i læsesalen. Livet gik sin gang, men jeg følte mig udenfor!. Havde ingen penge, men opdagede, at der var varme på læsesalen, og der var ingen som krævede noget af en købe en kop kaffe (som i Salling og Føtex) Ingen pligt til at købe en kop kaffe - blot for at få lov til at være her. Jeg kunne se der sad mange arbejdsløse. Flere af dem mødtes ofte der - de kendte ligesom hinanden. Ikke fordi nogen talte sammen, men der var en indforstået samhørighed af os som intet arbejde havde. Os som var sat udenfor.

Jeg iagttog gennem årene at - selv arbejdsløse - er opdelt i rangklasser. Der var os, som måske havde opgivet håbet om et snarligt job, men ikke helt mistet modet. Vi interesserede os stadig for verden, vi fulgte de billige antikvariater. gte med i aviser og så i bøger. De som ikke var "så langt nede" endnu mødtes på jobcentret på Arbejdsformidlingen - eller de gik på daghøjskole eller deltog i aktivitetskurser.

Der var desuden en gruppe som færdedes rundt i baggårde og i kælderbutikker i de billige antikvariater. DE købte bøger og film, som de efter gennemsyn / læsning atter solgte / ombyttede - denne gang til halv pris. Der var dem som mødtes i varimestuen for Frelsens Hær - i øvrigt et rart sted - og endelig de mindst synlige - dem som færdedes blandt narkomaner inde i parkene. Især i Kildeparken var der mange og de fik dagen til at gå med at sidde og drikke øl på en bænk - eventuelt stående på gadehjørnet ved Klostertorvet og ved det lille torv for enden af Slotsvej. DE dårligste, de som ikke "kun" var sat uden for arbejdsmarkedet, men også var psykisk bukket under - det var dem, som blev indlagt på Statshospitalet. Jeg har mødt dem!

Der fandtes endnu en gruppe. De havde en indholdsrig dag ved at handle. De kom som regel på læsesalen torsdag morgen og kastede sig over "Den Blå Avis", hvorfra de købte og solgte varer. Man gik sjældent forgæves til disse "handelsfolk", de kunne skaffe - næsten - alt.

Om formiddagen sov jeg længe, blev ikke klippet og barberet - og i en periode ikke vasket ret ofte, gik ikke længere til tandlægen, men lod bare daene gå. Intet formål med at stå op. Jeg kunne sidde i en stol og bare stirre ud i luften i adskillige timer. Hvad der stod i avisen havde ikke længere min interesse - og det de sendte i fjernsynet var mig så umådeligt og inderligt ligegyldigt!

Mit "indre" / "min sjæl" var i oprør og i opbrud, som gav sig udslag i en følelse af at være både fysisk og psykisk syg. Jeg havde "ondt" i maven og "ondt" ved hjertet, trykken for brystkassen - fuldstændig som om lungerne skulle krænges ud mellem ribbenene. Stærke smerter i struben og i halsen så det var svært både at spise og drikke. Når noget kom i

munden "snørede" halsen sig sammen. Jeg fik kvalme og kunne meget ofte i en periode kaste op efter et måltid. Værst af det hele var dog, at jeg var så helt almindelig træt, ugidelig og absolut uden initiativ. Der var "myrekryb" i mine hænder og i mine arme. DE hænder som jeg tidligere havde været så stolt over at kunne bruge, når jeg skar glas og indrammede billeder, nu rystede de så meget i en periode, at et drikkeglas eller en kop ikke måtte være fyldt helt op. Det var mig en lang overgang ganske umuligt at "tage mig sammen" og f.eks. få slået græsplænen eller få ryddet op i kælder, garage og bryggers, som var i et syndigt rod.

Haven var groet til og da vi "flyttede tilbage" til huset var knækket et lille æbletræ - lige ved indgangsdøren. Dette knækkede træ, fik lov til at stå knækket i over 2 år. Jeg var bare ligeglad! Jeg var i et "sort hul" - og havde jeg ikke fået støtte og forståelse fra Tove - ja, da var jeg ganske enkelt bukket under. Det der med, at en "stor voksen mand" blot burde tage sig sammen, hørte jeg ofte - men jeg kunne ikke bruge denne "trøst" til noget. For det var jo ganske umuligt at "tage mig sammen". Tove, børnene og jeg havde hinanden - og var altid sammen - for venner - eller dem som vi "troede" var venner - de nye fra Skeelslund - holdt sig pludselig borte fra os! Vi var ikke "spændende" mere, tro jeg!

Tit og ofte - og med sikkerhed hver mandag - var jeg inde på læsesalen i Aalborg for at se annoncerne i søndagsaviserne. I de år jeg var ledig, søgte jeg skriftligt 223 stillinger. Det var - - ansøgning -- nummer 223 der gav udslaget til, at jeg kom i gang igen. Det var på Aarhus Kunstmuseum.

Om mandagen gik aviserne på omgang mellem vi arbejdsløse. Måske var vi 12 - eller op til 15 personer, som efterhånden lærte hinanden at kende på den måde - derinde på bibliotekets læsesal. Stemningen var bestemt ikke løssluppen, nej, den var nærmest "trukket". Var sidemanden en "konkurrent" til det aktuelle job som var annonceret!

Når jeg kom hjem var jeg ofte fuld af håb, for netop den opslåede stilling måtte da "lige være mig"! Så kunne der gå en halv - eller helt op til en dag, hvor stillingen "rumsterede" i hovedet. Ansøgningen blev skrevet og postet i "blind tillid" til at denne gang, da måtte der da være gevinst! Men der var ikke gevinst. Hver dag gik jeg ud på vejen om formiddagen og ventede på posten, - jeg var bare så spændt. Er det mon i dag, jeg får svar? Og skuffet - det blev jeg hver eneste gang. Især de utallige gange, hvor jeg havde været så tæt på. Altså været til en personlig samtale. Det var gået godt, syntes jeg. Og så - ja, man ventede posten i spænding. Og så kom afslaget. Og hver eneste gang var skuffelsen ikke til at skjule. Jamen, hvorfor var der ingen der kunne bruge mig. Det var virkelig svært at blive ved at tro på sine egne evner. Jeg begyndte ligefrem at tale med mig selv om, - og sige til mig selv "Du kan heller ikke noget" - "mon arbejdsgiverne tror jeg er upålidelig?" - og så tænkte jeg meget over "*hvad skal der blive af mig, og af min familie, som burde være et forbillede for sine børn*". Det var frygteligt. Frygtelige tanker. Endnu i dag tænker jeg ofte på, om ikke jeg i denne lange tid har givet børnene et dårligt indtryk af deres far. De har i alt fald ikke haft et "stolt faderbillede" som de senere kunne "se op til". Tværtimod! Min selvtilid var helt i bund.

Jeg husker tydeligt, det var engang i 90'erne - jeg var lige ved at smile, men heldigvis beherskede jeg mig!

Jeg havde købt en brugt bog i et kælderantikvariat: *Brug hovedet bedre* - og efter at have læst to kapitler om at få en bedre hukommelse !! - lagde jeg den fra mig - og kunne ikke finde den igen. Jeg huskede overhovedet ikke hvor jeg havde lagt den.

Årene gik - det ene efter det andet.

En dag "vågnede jeg op" - og dette kan bedst beskrives med følgende afskrift fra min dagbog - skrevet den 4. september 1990.

04.04.90; Jeg sidder netop nu på et hotelværelse - på Gentofte Hotel. Et virkeligt dejligt værelse og jeg får serveret de bedste 2 - eller 3-retters menuer om aftenen.

I ca. 3 uger har jeg nu besøgt glarmestre og museer, som salgskonsulent for firmaet S. Thorball i Gentofte. Jeg får 10% i provision af hvad jeg sælger samt alle omkostninger betalt efter regning.

Næsten alle kundeemne jeg har besøgt, spørger efter et katalog og en prislister, hvilket "vi desværre ikke har" Flere gange har jeg derfor spurgt til dette, og forleden ringede firmaets indehaver, Jesper Andersen til mig og spurgte om jeg ville kunne lave et katalog for ham. Mod betaling, naturligvis. Aftale blev, at jeg skal bo her på Gentofte fra mandag til fredag, for hvilket jeg får udbetalt 5.00,- kroner + moms pr. uge. Jeg har nu arbejdet i to dage i denne uge og er godt i gang med at skrive og tegne et katalog til ham. Han er åbenbart imponeret over de tegninger, jeg laver. Heldigvis. Jeg bliver hentet klokken otte præcis på hotellet - og er her igen klokken atten. Jeg sidder på hans kontor og har bil til rådighed om dagen, så jeg kan køre ud til hans underleverandører for at få de oplysninger, som jeg jo nødvendigvis må have, for at kunne beskrive produkterne.

I går aftes inviterede Jesper Andersen og hans hustru Ida, mig ud til middag. De hentede mig klokken nitten femten - og vi kørte ud på Skovshoved Strandhotel for at spise. Vi fik en firerretters menu med mad af allerbedste kvalitet og tilberedning. Da Jesper Andersen betalte, så jeg, at han gav 1.500 kroner. Vi tog en taxa tilbage, idet vi tre havde drukket tre flasker vin. Ikke "bare" vin, -men god vin!

De to mennesker er virkelig så søde mod mig. De ved næsten ikke alt det gode de skal gøre for, at jeg kan føle mig tilpas og tilfreds. Hotellet her er dyrt - 650,- kroner pr. nat. Hvor har jeg dog været heldig.

Jeg havde fået iværksættelse, og kunne derfor arbejde som selvstændig, momsregistreret erhvervsdrivende. Desværre lykkedes det mig - efter 5 måneders forløb - ikke at få et så stort salg, at jeg kunne leve af det.

Jesper Andersen forhøjede derefter generøst sit tilbud, således at jeg hver måned havde et fast minimumsrådighedsbeløb. Måske var min psyke ikke i orden endnu, - for ofte var jeg meget ked af det, og sad i vognen uden for kundernes med "indvendige" tårer. Jeg kunne lige pludselig ikke klare at komme ind til kunderne længere. En dag, jeg var inde hos en kunde, kom jeg så forfærdentligt til at græde. Jeg kunne ikke holde det "indvendige" pres ud længere. Manden, jeg var hos, var heldigvis en som havde et stort hjerte - og jeg fik "lov" virkelig at tale ud med ham. Han sad måbende og lyttede på hvad jeg berettede om Skeelslund-tiden. Jeg ringede til Jesper Andersen om aftenen. Han ville meget gerne hjælpe mig yderligere, også med en ferie med løn, hvis det var økonomien

det var galt med men min nedtrykte sindsstemning, kunne han jo ikke så godt klare for mig.

Det var en chance jeg havde fået fra et fint menneske. Måske var det "for tidligt" jeg var begyndt at arbejde. Derfor fortsatte jeg endnu et par år med at være arbejdsløs.

Langtidsledig. I oktober 1991 blev jeg - for første gang - kaldt til samtale på Arbejdsformidlingen. Det var nu den tid, hvor jeg skulle ud som langtidsledig. Den dag sad vi mange arbejdsløse i et stort lyst lokale. En kvinde "lirede" en remse af sig, noget hun havde lært sig udenad. Det var tydeligt at høre. Det var "en sang" hun kunne"! Derefter blev jeg tilbudt forskellige mulige job, men jeg ville nu hellere noget andet!

Jeg kom frem med hvad jeg hellere ville bruge tiden på, så de ville få mere glæde af min arbejdsindsats. Jeg foreslog, at jeg kunne gennemgå skolernes biologiske samlinger og sætte dem i stand - eller jeg kunne "registrere" de kunstværker som hang på skolerne, og igangsætte en cirkulationsledning, idet faget billedkunst netop var indført. Eller hvad om der blev startet en naturskole i Aalborg. Jeg syntes dette var gode ideer som oven i købet intet ville koste kommunen. Men nej, - sådan kunne man virkelig ikke komme og forlange et job oprettet til sig. Om virkelig jeg troede, der var ressourcer til noget sådant !!!

Jeg blev faktisk hånet for mit initiativ. Jeg skulle vælge et af de job som blev forelagt mig. Lidt stædigt er jeg - når det kommer dertil - for det lykkedes for mig at få en uge til at tænke over det i.

Jeg tog hjem og skrev til kulturdirektøren i Aalborg. Henning Nielsen, hed han. Mine tre forslag blev skrevet ned, og jeg gav en god begrundelse for mine ønsker. *Samme dag* som han havde modtaget mit brev, ringede kulturdirektøren mig op. Han syntes, det var rart, når der endelig var nogle ledige som selv kunne tage et initiativ.

Der blev "oprettet" et job til mig, som gik ud på at renovere de billeder som hang på skolerne. Jeg foreslog, at billederne skulle fotograferes, så der senere kunne blive udgivet et katalog over dem. Jeg havde jo en sjælden mulighed, idet jeg kunne fotografere billederne når glasset var ude af rammerne, og dermed undgå reflekser fra glasset. Alt blev bevilliget og jeg fik indrettet et lille værksted på Løvvangskolen i Nørresundby. Slutteligt kom der et fint lille katalog ud af mine anstrengelser, som jeg også nåede at skrive.

Jeg fik ni helt utroligt gode måneder som langtidsledig. Hver formiddag blev jeg inviteret ind til kaffe og rundstykker med inspektøren, souschefen og sekretæren på skolen. De var alle tre meget kunstinteresserede. Og vi havde det meget mere hyggeligt, end hvis vi havde siddet blandt lærerne inde på lærerværelset. Af og til kom kulturdirektøren også til mig - uden at han skulle andet på skolen og han lånte mig sine private kunstbøger, som jeg anvendte i forbindelse med, at jeg skrev kataloget og han begyndte at invitere mig med til de ferniseringer, som han i embeds medfør skulle åbne. Jeg blev inviteret med til generalforsamling i kunstforeningen ved Aalborg Kommune, jeg blev inviteret med på kunstforeningens studietur til Prag, Wien og Bratislava men havde ikke råd. Tre gange blev jeg inviteret ud til spisning om aftenen. Da jeg stoppede kom der en smuk gave fra kulturforvaltningen, med tak for min indsats - og der kom også en gave, en kunstbog fra

Løvvang Skolens ledelse. Jeg fik en meget flot anbefaling. Han anbefalede mig over for Nordjyllands Kunstmuseum til en ledig stilling - men den fik jeg ikke !

--